

V jedné rodině žila jedna hodná a milá dívka. Každý ji měl rád, ale maminka s babičkou ji milovaly ze všech nejvíce. Babička jí ušila červený čepeček a podle něj jí začali říkat Červená Karkulka. Babička bydlela na samotě¹ u lesa. Široko daleko nebyla žádná jiná chaloupka a babička se tam starala o lesní zvířátka. Jednou v létě maminka napekla koláče, do košíku přidala láhev vína a řekla Karkulce: „Babička má dneska svátek. Vezmi košík a zanes to k babičce do chaloupky. Ale jdi rovnou, ať se v lese nezatouláš²!“ Karkulka pokývala³ hlavou a zvesela se vydala na cestu. Brzy se dostala do lesa, šlapala po měkoučkém mechu⁴, až došla k potůčku. Bylo horko, a tak Karkulka neodolala⁵, zula⁶ si boty a začala máchat nožky ve studené vodě. Vtom proti Karkulce vyšel vlk.

„Dobrý den, Karkulko, kampak jdeš?“ zeptal se. Hlas mu skřípal⁷, přestože se snažil mluvit dobrácky, aby Karkulku nepolekal. Ale Karkulka nikdy vlka neviděla a myslela si, že to je veliký pes. Proto se nic nebála a povídala vlkovi: „Jdu k babičce do chaloupky v lese. Má dnes svátek, a tak jí maminka upekla koláče.“ „Chceš ochutnat?“ nabízela vlkovi. Ten si přičichl⁸ ke košíku a ušklíbl⁹ se. „Maso nemáš?“ zeptal se znechuceně¹⁰. „Nemám,“ odpovědělo děvčátko. „No, nevádí, koláč si nechám k večeři,“ řekl vlk. V duchu už ale

¹ samota Einzelhof, Einsamkeit

² zatoulat se sich verlaufen

³ (po)kývat hlavou nicken

⁴ mech Moos

⁵ odolat widerstehen

⁶ zout se, zout si boty, zul die Schuhe ausziehen

⁷ skřípat knarren, kreischen, quitschen, knirschen

⁸ přičichnout riechen

⁹ ušklíbnout se das Gesicht verziehen

¹⁰ znechucený überdrüssig

přemýšlel, jak by dostal Karkulku. „A kdepak bydlí tvoje babička?“ „Ty to nevíš?“ divila se Karkulka, „přece v chaloupce za lesem. Půjdeš kousek podle potoka, potom zahneš doprava a už tam budeš.“ „Tak víš co, Karkulko, budeme závodit¹¹,“ navrhl vlk. „Ty půjdeš dolů kolem potoka a já proti vodě. Schválně, kdo bude u babičky dřív.“ Karkulka se jen zasmála, popadla košík s koláči a vínem a vydala se na cestu. Vlk šel kousek opačným směrem, ale za chvíli utíkal rovnou na kraj lesa. Za chvíli už stál před babiččinou chaloupkou a klepal na dveře. „Kdopak to je?“ ozvalo se zevnitř. „To jsem já, Karkulka,“ zavolal tiše vlk. Babička se už nemohla vnučky dočkat a otevřela dveře. Vlk se na ni vrhl a najednou ji spolkl¹². Potom si dal na hlavu její čepec, nasadil si na nos brýle a lehl si do postele. Vzal si babiččinu knížku a dělal, že čte. Karkulka zatím v lese sbírala maliny, až konečně došla k chaloupce. Zaklepala na dveře a zevnitř se ozval chraptivý¹³ hlas: „Kdopak to ťuká?“ Karkulka se zarazila¹⁴, ale pak odpověděla: „To jsem já, babičko, vaše Karkulka.“ „Pojď dál, děvenko, je otevřeno.“ Karkulka vešla dovnitř, a když spatřila vlka, podivila se: „Babičko, máte takový divný hlas.“ „I nediv se, děvče, napila jsem se studené vody a teď trochu stůňu.¹⁵“ Karkulka tedy vyřídila pozdrav od maminky, postavila na stůl košík a šla dát babičce pusku. Ale jak ji uviděla zblízka, vylekala se: „Babičko, vy máte velké uši!“

„To abych tě lépe slyšela.“ „A babičko, vy máte velké oči!“ „To abych tě lépe viděla.“ „Ale babičko, vy máte velké zuby!“ podivila se Karkulka naposled. „To abych tě lépe mohl sníst!“ zařval vlk, vyskočil z postele a Karkulku spolkl! Jenže ta dvě

veliká sousta ho velmi tížila¹⁶. Svalil¹⁷ se zpátky do postele a tvrdě usnul. Za malou chvíli šel kolem chaloupky myslivec, babiččin známý. Zevnitř

¹¹ závodit wetteifern

¹² spolknout schlucken, verschlingen

¹³ chraptivý heiser, belegt, rauh

¹⁴ zarazit se stutzen, stutzig werden

¹⁵ stonat, stůňu krank sein

¹⁶ tížit belasten, beschweren

uslyšel podivné chrápání, a tak se podíval oknem dovnitř. Vidí tam vlka s velikým břichem, jak chrápe v babiččině posteli. Na nic nečekal, vběhl dovnitř a tesákem¹⁸ rozpáral¹⁹ vlkovi břicho.

Z něj vyskočila Karkulka, za ní babička, obě živé a zdravé. Vlk zatím stále spal jako zabitý. Společně mu nasypali do břicha kamení a znovu ho zašili. Pak se schovali do kouta a čekali, co se bude dít. Vlk se za chvíli vzbudil a zaskuhral:

„To mám ale žízeň!“ Dovlekl²⁰ se ke studni, nahnul se nad ni a kamení ho stáhlo dolů.

Žbluňko²¹ to a vlk se utopil. Babička pak pohostila myslivce vínem a koláči, najedli se a myslivec Karkulku odvedl domů.

Pro jistotu, kdyby zase potkala nějakého vlka.

Co znamená:

červený čepeček

samota

zatoulat se

potůček

chaloupka

klepat na dveře

myslivec

chrápat

svalit se do postele

sbírat maliny

děvčátko

vyřídít pozdrav

---

¹⁷ svalit se umfallen, zusammensacken

¹⁸ tesák Jagdmesser

¹⁹ rozpárat aufschlitzen, aufschneiden

²⁰ (do)vléct, (do)vlekl schleppen

²¹ kámen žbluňkl do vody, Stein platzte ins Wasser